

ягкъ. А като си ме опрѣдѣлилъ да носѣжъ чловѣкътъ, хубаво би било да ми направишъ седло на гърбътъ, за да не ме ѣзди нѣкой пжтъ безъ сѣдло !

— Право мислишъ, казалъ жирафата, но потърпи малко !

Слѣдъ малко врѣме прѣдъ коньтъ се исправила гърбавата камила и жирафата го попиталъ : „Такова ли животно искашъ да станешъ ? Това животно има тънки крака, дълъгъ вратъ, янки прѣсти и готово седло “.

Коньтъ нищо не казалъ, а захванжлъ да трепере.

Тогавя жирафата му казалъ : „Азъ те прощавамъ за грѣхътъ. Иди си сега и винжги хубаво да помнишъ какво говоришъ и какво желаешъ !“

Н Е Ч Е С Т Н А Т А П Р О Д А В А Ч К А .

Милка не ходеше на училището, а помагаше на майка си. Баща ѝ отдавна бѣше умрѣлъ. Майката, за да прѣхрани двѣтъ си дѣчица, шиеше чужди дрѣхи. Много се искаше на Милка да ходи на училище, но сиромашия !

По цѣли дни и нощи работехъ съ майка си, но едвамъ искарвахъ за прѣхрана. Братчето ѝ бѣ дадено при единъ търговецъ. Мжченъ бѣ за тѣхъ живота, но благодаряхъ Бога че сж поне здрави.

Единъ день, като бѣхъ седнжли да работжтъ, майка ѝ каза : „Милке, ширитя се свѣрши, вземи тѣзи пари и иди купи !“ Когато Милка се приготви да отива, чу се крѣсливия гласъ на продавачката. Тя се затече, отвори прозореца и ѣж повика.

— Какво ще купишъ, момиченце ? — извика продавачката, която бѣ окачила една табла на шията си и продаваше разни нѣща.